

בית המשפט

ה"ע 605/06		בית הדין להגבלים עסקיים	
		בבית המשפט המחוזי בירושלים	
06/05/2008		לפני:	כבוד השופטת מרים מזרחי, המשנה לאב בית הדין

בעניין:

אל על נתיבי אויר לישראל בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד דוד תדמור ושות'

העוררת

נ ג ד

הממונה על הגבלים עסקיים
ע"י ב"כ עו"ד נאווה קרואני
מהרשות להגבלים עסקיים

המשיב

ה ח ל ט ה

נושא הדיון:

1. לפניי בקשת הממונה על הגבלים עסקיים (להלן: "הממונה") לסלק על הסף ערר שהגישה המשיבה, אל על נתיבי אויר לישראל בע"מ (להלן: "העוררת" או "אל על"), בשל הכרזת הממונה עליה כבעלת מונופולין בהובלת נוסעים רגישי זמן ורגישי מחיר בשווקי תעופה ליעדים: יוהנסבורג, הונג-קונג, בנקוק ובומביי. הטענה המרכזית בבקשה היא שהטענות בערר סותרות את ההלכה הפסוקה.

רקע עובדתי:

2. העוררת הינה חברה ציבורית הגדולה והותיקה בישראל בתחום התעופה, הנחשבת לחברת התעופה הלאומית של ישראל. עיקר עיסוקה של העוררת הינו הובלת נוסעים ומטען, כולל כבודה ודואר, והפעלת טיסות סדירות בין ישראל למדינות אחרות בעולם. כמו כן, העוררת מפעילה טיסות שכר בינלאומיות באמצעות סאן דור נתיבי אויר בינלאומיים בע"מ (להלן: "סאן דור"). על-פי דו"ח רשות שדות התעופה מחודש ספטמבר 2005, אל על הינה החברה הדומיננטית ביותר בנתב"ג ומטיסה יחד עם חברת הבת שלה סאן דור כ- 44 אחוזים מכלל הנוסעים בנתב"ג.

3. ביום 22.3.05 הודיע הממונה לעוררת כי לאחר שבדק את הנושא הוא שוקל להכריז עליה כבעלת מונופולין בהובלת נוסעים רגישי זמן ורגישי מחיר בשווקי תעופה ליעדים: יוהנסבורג, הונג קונג, בנקוק ובומביי, בהתאם לסעיף 26(א) לחוק ההגבלים העסקיים התשמ"ח-1988 (להלן: "החוק"), כמו כן הודיע הממונה כי הוא מבקש לבחון האם מתקיימים תנאי הסעיף ביחס למספר יעדים נוספים.

4. ביום 13.4.05 פנתה העוררת לממונה בבקשה שיבחן מספר קווים ליעדים נוספים, אשר לגביהן לטענתה, יש לחברות תעופה נוספות מונופולין, לאור הקריטריונים אותם קבע הממונה. טענתה של העוררת הייתה כי על-פי עקרונות הדין המנהלי בכלל ועקרונות הצדק והשוויון בפרט, ומאחר שהיא נמצאת בתחרות מתמדת עם חברות תעופה נוספות, על הממונה לבחון קווי תעופה נוספים שבהם לכאורה, חברות אחרות (המתחרות בה) מהוות מונופולין בהתאם לקריטריונים שקבע הממונה, וזאת בטרם יכריז הממונה עליה כמונופולין. העוררת הוסיפה כי אי ביצוע בחינה זו מהווה הפליה רגולטורית בלתי מוצדקת ובלתי ראויה כלפיה.

ביום 25.4.05 השיב הממונה לעוררת כי "לא מצא ממש בטענותיה", ללא תוספת נימוק או פירוש.

5. במקביל למגעים בין הממונה והעוררת לגבי ההכרזה עתרה העוררת ביום 31.5.05 לבית הדין הגבוה לצדק נגד הממונה, בטענה כי הכרזתה כבעלת מונופולין, בזמן שעל-פי הגדרת השוק בה נוקט הממונה קיימות חברות תעופה נוספות בעלות מונופולין בשווקים מסוימים אשר לא מוכרזות כבעלות מונופולין, תהווה הפליה בלתי מוצדקת הפוגעת בשוויון ובתחרות בינה ובין מתחרותיה. כמו כן בקשה העוררת כי הממונה יימנע מההכרזה, כל עוד לא הכריז על חברות תעופה נוספות, מתחרות עסקיות שלה, כבעלות מונופולין בשווקים מסוימים בהם הן פועלות. עתירה זו נמחקה בשל ערר זה שהוגש ביום 3.8.06.

6. ביום 27.10.05 הכריז הממונה על העוררת כבעלת מונופולין בהטסת נוסעים רגישי זמן ורגישי מחיר בשווקי התעופה האזרחית ליעדים: יוהנסבורג, הונג

קונג, בנקוק ובומביי. אליבא דהכרזה, בשווקים נשוא ההכרזה, אל-על היא החברה היחידה המקיימת טיסות סדירות ישירות.

7. ביום 30.3.06 הגישה העוררת ערר, ובו היא טוענת כי יש לבטל את ההכרזה. בערר הועלו שני טעמים מרכזיים לפסילת ההכרזה. הראשון מתייחס לבחירת השוק הרלבנטי, כאשר לטענת העוררת, הממונה שגה בהתייחסו לשוק של צמדי ערים, בעוד שהיה עליו להתייחס לשוק אזורי. הטענה השניה היא טענת אפליה בלתי מוצדקת, ובגדרה טוענת העוררת שהממונה אינו מראה סיבה להכרזה, ונמנע מלהכריז כמונופולין על חברות תעופה אחרות, על אף שעל פי אותם קריטריונים שננקטו כלפי אל על, גם להן יש מונופולין בשווקים רלבנטיים. העוררת מוסיפה, כי אפילו לפי הגדרות השוק שאימץ הממונה אל-על אינה מטיסה 50% מהנוסעים בין ישראל לבין הודו, ולכן ההכרזה פסולה, בשל שגיאה בבדיקה. כנגד הערר הגישה הממונה בקשה לסילוק על הסף.

המחלוקת:

8. הממונה טוענת בבקשה לסילוק על הסף, כי לערר אין יסוד, מאחר שהוא תוקף את הגדרת השוק שבהכרזה באמצעות הגדרת שוק אזורית, המבוססת על שיקולים שבצד ההיצע, אשר כבר נפסק שאינם רלבנטיים להליך הכרזה על בעל מונופולין על-פי הדין הישראלי. עוד טוענת הממונה, כי על-פי הפסיקה, לא רובצת על הממונה חובה להראות "סיבה" להכרזה: "די שמתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 26(א) לחוק, על מנת שלממונה תקום סמכות לביצוע ההכרזה, ועל מנת שיקום הצורך שייעשה כן" (סיכומי הממונה).

9. לעניין הגדרת השוק, טוענת העוררת כי היעדים הונג-קונג, בנקוק ובומביי משמשים כ"שערי כניסה" למזרח הרחוק ולאזור הפסיפי (אוסטרליה וניו-זילנד), ועל כן, הביקוש ליעדים אלו משקף גם את הביקושים ליעדים ומדינות אחרות באזורים אלה, אליהם אל-על אינה טסה ישירות. לשיטת אל-על, נוסע ישראלי אשר יעדו הסופי אינו אחד מהיעדים האמורים בוחר האם לטוס עם אל-על ליעדו הסופי דרך אחד משלושת היעדים הנ"ל או לטוס עם חברות תעופה זרות ליעדו הסופי דרך יעדים אחרים הנמצאים במזרח הרחוק או בנמלי הבית של חברות אלה, לרוב באירופה.

10. מנגד, הממונה סבורה כי הגדרת שוק של צמדי ערים היא הנכונה. ביסוד גישת צמדי הערים, עומד, כטענת הממונה, השיקול ההגיוני, לפיו: "הביקוש לשירותי טיסה נובע מרצון הצרכן לטוס מנקודת מוצא מסוימת לנקודת יעד מסוימת, לפיכך, הצרכן בודק את כלל אפשרויות הטיסה המאפשרות טיסה בין נקודות המוצא ונקודת היעד. הגיון פשוט זה ... הנחה את מרבית רשויות התחרות בעולם להגדיר את השוק הגיאוגרפי הרלבנטי בתחום התעופה כשוק של צמד ערים City Pair ..." (סיכומי הממונה).

על-פי טענת הממונה, הנחה מקובלת במסגרת אותו ניתוח היא כי רוב הצרכנים אינו מוכן להחליף את נקודת מוצאו ו/או נקודת יעדו בנקודות מוצא ו/או יעד אחרות, גם אם מחיר הטיסה יעלה ב-10-5 אחוזים.

עוד נטען ע"י הממונה, כי הגדרת צמדי ערים נקבעה כהגדרה הנכונה לניתוח שווקים בתחום התעופה על-ידי גורמים דומיננטיים בתחום התחרות, כגון הנציבות האירופאית, רשויות התחרות המדינתית באירופה, ועל ידי גישת משרד המשפט המשפטים האמריקאי.

11. כאמור, העוררת מדגישה את השלכת תנועת ההמשך (תנועת הנוסעים שיעדם רחוק יותר, מעבר ליעדים המוכרזים) אשר להשפעת תנועת ההמשך על תמחור טיסות ליעדים המרכזיים, טוענת הממונה כי עניינה שיקולים מצד ההיצע. יתר-על-כן, על-פי הנטען, לאל-על יכולת להפלות את הנוסעים ליעד מול נוסעי ההמשך – כפועל יוצא מכך שהיא מזהה את מסלול הטיסה המלא של כל אחד מנוסעיה, ואם כך, היא יכולה לתמחר את הכרטיסים עבורם באופן שונה בהתאם ליעדם הסופי, שהרי היא רוכשת את כרטיס ההמשך עבורו מהחברה הזרה. בהקשר זה מפנה הממונה לסעיף 57 לערר, לגבי יכולת זו של העוררת.

לשון אחר, לגישת הממונה – אל-על אינה מושפעת בתמחור כרטיסי הטיסה לכל אחד מהיעדים המוכרזים ממחירי הטיסות של חברות התעופה הזרות ליעדים אחרים ב"אזור", נוכח יכולתה לזהות ולהפלות כל נוסע בהתאם ליעדו הסופי, ואם אין מדובר בטיסת קונקשיין אלא בנוסעים הרוכשים

כרטיס מפוצל לשני מקטעי הטיסה, התנהגות צרכנית זו היא חסרת כל כדאיות כלכלית, ועל פניה, זניחה בהיקפה.

12. עוד טוענת הממונה, כי התחליפיות הנטענת בין היעדים המוכרזים כשערי כניסה ליעדים אחרים באזור אינה רלוונטית לנוסעים ליעדים המוכרזים, שכן מבחינת נוסעים אלה, היעדים המוכרזים מהווים יעדים סופיים ולא שערי כניסה. התחליפיות הנטענת, אם היא קיימת, רלוונטית אך ורק לגבי נוסעי ההמשך שאינם חלק מהשוק שלגביו התייחסה ההכרזה. את נוסעי ההמשך יש לשייך לשוק הרלוונטי עבורם, הנקבע על-פי יעדס הסופי.

המסגרת הנורמטיבית לנושא המחלוקת:

13. סעיף 26(א) לחוק ההגבלים העסקיים, התשמ"ח-1988 (להלן: החוק) קובע כך:

"לענין חוק זה יראו כמונופולין ריכוז של יותר ממחצית מכלל אספקת נכסים או מכלל רכישתם, או של יותר ממחצית מכלל מתן שירותים, או מכלל רכישתם, בידי של אדם אחד (להלן - בעל המונופולין). על קיומו של מונופולין כאמור יכריז הממונה בהודעה ברשומות; על הכרזה כאמור יחולו הוראות סעיף 43(ב) עד (ה), כאילו היתה קביעה לפי סעיף 43(א)".

14. מבחינה מהותית, כעולה מהוראה זו, בחר המחוקק הישראלי להגדיר מונופולין באמצעות מבחן כמותי בלבד, שלפיו שליטה ביותר מ-50% מאספקת הנכסים בשוק מסוים בידי גורם אחד, יוצרת מונופולין. על-פי הפסיקה, ההכרזה על אדם כבעל מונופולין איננה משנה, כשלעצמה, את מעמדו של בעל המונופולין, ואף אינה מטילה עליו חובות (ראו: בג"צ 326/96 כספי נ' הממונה על ההגבלים העסקיים, פ"ד 55(133, 154). פועלה של ההכרזה על מונופולין הוא דקלרטיבי, דהיינו: קיומו של מונופולין נגזר מהתמלאות התנאים הקבועים בחוק, ואינו מותנה בהכרזה (ראו: ה"ע (ירושלים) 7/95 בזק נ' הממונה על ההגבלים העסקיים, דינים-מחוזי לב(1) 66, פסקה 6; להלן: עניין בזק). עם זאת, ההכרזה משמשת ראיה לכאורה בכל הליך משפטי

לכך שהמוכרז הוא בעל מונופולין (ראו: סעיף 43(ה) לחוק ההגבלים). בפסיקה גם הובהר כי הכרזה על מונופולין איננה מותנית בהוכחה כי אותו מונופולין גורם, בפועל או בכח, פגיעה בתחרות או נזק לציבור. שיקול זה יובא בחשבון בשלב בו יתבקש בית הדין או בית המשפט לנקוט צעדים כנגד בעל המונופולין. אולם, מאחר שנקודת המוצא היא שעצם קיומו של המונופולין טומן בחובו פוטנציאל לגרימת נזקים לציבור, הורה המחוקק על נקיטת צעדים מקדימים, בדמות ההכרזה, המכשירים את הקרקע לנקיטת פעולה נגד המונופולין, כאשר יגיע המועד לכך. (ראו: ה"ע 506/04 **עלית נ' הממונה על הגבלים עסקיים** וערר 7/95 "**בזק**" **החברה הישראלית לתקשורת בע"מ נ' הממונה על הגבלים העסקיים**, דינים-מחוזי לב(1) פסקה 8).

15. אין מחלוקת, כי בבחינת קיומו של מונופולין, ראשית, יש להגדיר את תחומיו וגבולותיו של השוק הרלוונטי. רק לאחר תיחום השוק, ניתן לעבור למבחן הכמותי שנקבע בחקיקה.

16. הממונה טוענת, כי העוררת בטיעוניה נגד ההכרזה נקטה מבחן בלתי ראוי, המבוסס על תחליפיות מצד ההיצע ומנוגד לפסיקה. אכן, כטענת הממונה, באופן עקבי אומצה בפסיקת ההגבלים העסקיים הקביעה כי הגדרת השוק בהליך של ההכרזה על בעל מונופולין מבוססת על מבחן התחליפיות מצד הביקוש ואינה מתייחסת לשירותים פוטנציאליים של גופים העומדים בעמדת איום כניסה לשוק הקיים בעת ההכרזה. בהקשר זה הפנתה ב"כ הממונה לערר **16/96 קלאב הוטלס**, פסקה 28, וכן לה"ע **506/04 עלית נ' הממונה על הגבלים עסקיים**, פסקה 16. העוררת אינה חולקת על מסקנה זו, לדידה היא נקטה אותו מבחן ויש לדחות את טענת הממונה לעניין אופן יישומו של מבחן זה.

המחלוקת, אפוא, עוסקת בחלקה בשאלת המבחן הראוי, כאשר לשיטת הממונה מבחן העוררת שגוי, ואילו לטענת העוררת היא נוקטת אותו מבחן, ויישום המבחן על-ידי הממונה שגוי.

השיקולים בבחינת שאלת הסילוק על הסף:

17. ההלכה בכל תחומי המשפט, קובעת כי בית המשפט מסלק על הסף הליך רק כאשר ברור לחלוטין כי בעל הדין נטול סיכוי להשיג את מבוקשו גם אם יישמע ההליך במלואו. ראו: ע"א 335/78 **שאלתיאל נ' שני**, פ"ד לו(2) 151, 155. הלכה זו מחייבת זהירות גם בערר שלפני.

18. מקובל עלי, כי אין צורך להיזקק להליך שמיעת ראיות לבירור טענה המנוגדת על פניה לפסיקת בית הדין. ברם, לאחר שבחנתי בזהירות את הטענות שלפני, הגעתי למסקנה כי לא כל טענות העוררת סותרות פסיקה זו. אזכיר, כי טרם נדונה בפסיקה שאלת השוק הרלוונטי בתחום התעופה, ומעולם לא נקבע כי השוק הנכון הוא שוק צמדי ערים, בהבדל מהשוק האזורי. אכן, העוררת תומכת רבות מטענותיה לגבי השוק הראוי בשיקולים שניתן לסווגם כבאים מתחום תחליפיות ההיצע, כאשר קביעות בית הדין בעבר הציבו באופן ברור כראויים לעניין קביעת המונופולין את השיקולים מתחום תחליפיות הביקוש. ואולם, לא ניתן להתעלם מכך שהמבחן המעשי שאומץ בפסיקת בית הדין אינו נקי משיקולי היצע. על-פי הפסיקה, בפועל נבחנת הגדרת השוק – שבגדרה המבחן הרלוונטי הוא גמישות הביקוש הצולבת – על-פי אמות מידה פרקטיות, הכוללות בין היתר היבטי היצע, כגון -

"מבנה הביקוש וההיצע תוך איפיון הלקוחות והספקים המרכזיים;

הפרספקטיבה בקרב הנפשות הפועלות".

(ראו: ערר 1/00 **פוד קלאב בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים**, סעיף 11; ה"ע 506/04 **שטראוס עלית בע"מ נ' הממונה על הגבלים עסקיים**, סעיף 17). עוד יצוין, כי יש ביטוי לשיקולי התחליפיות מצד ההיצע גם בהחלטות של הממונה על ההגבלים העסקיים, אליהן הפנתה העוררת.

במצב דברים זה, לא יהיה זה נכון למחוק את טענות הערר על הסף בכל הנוגע לשוק הרלוונטי לבחינה. ויוטעם, זאת גם אילו התקיימה

הסכמה לגבי כל העובדות הרלוונטיות – והיו אלו העובדות שהממונה טוענת להן, שהרי גם שאלת בחירת המבחן הראוי עומדת על הפרק, ומן הראוי שיישמע גם המומחה מטעם העוררת, התומך במבחן השוק האזורי, כאשר על-פי הנטען ע"י העוררת, מבחן זה אינו סותר את החלטות בית הדין. קל וחומר, כאשר אין הסכמה לגבי כלל העובדות הרלוונטיות.

19. ביסוד הטיעונים לגבי המבחן הראוי ותוצאות יישומו, מצויה גם מחלוקת עובדתית, כלגבי מאפייני השוק. כך, בין היתר, טענת הממונה, לפיה העוררת אינה מושפעת בתימחור כרטיסי הטיסה לכל אחד מהיעדים המוכרזים ממחירי הטיסות של חברות התעופה הזרות ליעדים אחרים ב"איזור" (נוכח יכולתה לזהות ולהפלות כל נוסע בהתאם ליעדו הסופי), היא טענה עובדתית שאין לגביה הסכמה, מאחר שהעוררת מאשרת שיש ביכולתה לזהות אך ורק את נוסעי ההמשך הנוסעים דרכה ולא את אלה הרוכשים כרטיסי טיסה שלא דרכה, וטוענת שהאחרונים הם רבים. בהקשר זה אף יצוין כי לטענת העוררת, יכולתה להפלות מחירים היא מוגבלת, מאחר ואין לה מידע לגבי נוסעים שרכשו כרטיסי טיסה באמצעות חברות תעופה זרות שלהן הסכמי קוד שר והסכמי אינטרליין. על-פי חוות הדעת הכלכלית של מומחה המערערת, **מנחם פרלמן**, לתנועת ההמשך אל מדינות באזור המזרח הרחוק, היקף משמעותי.

20. בהותרת שאלת המבחן לדיון, איני מתעלמת מטענת הממונה, לפיה הגדרת צמדי ערים אומצה כהגדרה הנכונה לניתוח שווקים בתחום התעופה על-ידי גורמים דומיננטיים בתחום התחרות – הנציבות האירופאית, רשויות התחרות המדינתיות, ועל פי גישת משרד המשפטים האמריקאי. מקובל עלי שתאור זה נכון, אך עדיין אין בידי לשלול זכות העוררת להוכיח שהגדרת השוק הנכונה שונה בתנאי השוק המקומי.

21. אציין, כי אחת הטענות שהקשתה עלי להגיע למסקנה שאין לדחות על הסף את הערעור, היא טענת הממונה, המקובלת עלי, לפיה המתודולוגיה הנהוגה בדיני התחרות מחייבת בדיקת השוק

הרלוונטי באזור המצומצם ביותר והרחבת הגבולות רק בהתקיים תחליפיות גבוהה בין המוצר שבאזור המצומצם, למוצר שבאזורים רחבים ממנו. על-פי טענה זו, קיומו של שוק רחב אינו שולל קיומו של שוק צר ממנו, שבו יש לשחקנים מסוימים יכולת להפעיל כח שוק. מטענה זו עולה לכאורה, כי לטענת "שערי הכניסה" שהעוררת העלתה אין השלכה לענייננו, מאחר שהיא רלוונטית, אם בכלל, לגבי נוסעי **ההמשך**, ולכן אינה משפיעה לרעה על שוק **צמדי הערים**, נשוא הכרזה. לשון אחר, קיומה של תנועת המשך מעבר לצמד הערים הנבחן, ובכלל זה קיומו של שוק רחב יותר, אינם שוללים כשלעצמם קיומו של שוק נפרד בין צמד הערים הנבדקות.

ברם, להבנתי, טענה זו נשענת על העדר תחליפיות של ממש בין היעדים הרלבנטיים, ולנוכח הטענות העובדתיות הסותרות בין הצדדים, לעניין יכולת העוררת להפלות מחירים בין נוסעים אשר יעדם הוא היעד המוכרז לבין נוסעים אשר עבורם היעד המוכרז הוא יעד ביניים בדרך ליעד הסופי, יש לבחנה רק בסופו של הדיון לגוף התיק, ולא על הסף.

המסקנה מהאמור לעיל היא, שאין לסלק על הסף את טענות העוררת לעניין מבחן השוק הראוי ולעניין משמעות יישומו.

טענת הפליית העוררת:

22. אעבור לטענה המרכזית השניה בבקשה (ובערר), והיא הטענה הנוגעת להפליית העוררת לרעה ביחס לחברות אחרות, משלא מוצאות על-ידי הממונה הכרזות מונופולין נוספות לגביהן, לפי אותם קריטריונים.

הממונה טוענת, כי פסיקת בית הדין הבהירה כי לא רובצת עליה כל חובה להראות סיבה להכרזה, לפי שבהתקיים התנאים למונופולין, החוק קובע צורך בהכרזה. כך נקבע מפורשות בעניין **בזק** הנ"ל, פסקה 9:

"מכאן עולה שתכלית החקיקה מצביעה על הצורך להכריז על קיומו של מונופולין כל אימת שמתקיימים התנאים היוצרים את אותו מצב המוגדר בחוק כמונופולין. שיקול

הדעת המסור לממונה צריך, אפוא, שיופעל על יסוד הנחת המוצא כי בהתקיים התנאים הקבוע בחוק, יש להכריז על קיומו של המונופולין".

גישה זו, שאומצה בפסיקה לאור נוסח החוק, מלמדת כי העוררת לא תוכל להינצל מהפעלת סמכות ההכרזה אם עונה היא על תנאי ההגדרה, אף אם תראה שניתן היה להכריז גם על חברות אחרות כבעלות מונופולין. אכן, אין בכך כדי לשחרר את הממונה מלנהוג בשוויון לגבי כלל החברות. ברם, שאלת החובה להוציא הכרזה נוספת מכח הפליה אינה צריכה להיות נדונה בגדר הערר, שעניינו ביטול ההכרזה כלפי העוררת. הטעם לכך טמון באותו שיקול המבטל חובת הממונה להציג סיבה להכרזה. מאחר שהנמקה זו, על-פי הפסיקה האמורה, מונחת ביסוד פעולת בית הדין, מתבקשת המסקנה שהטיפול בבעיית השוויון צריך להיעשות בערכאה אחרת, ולא לפני בית הדין.

23. מכאן, שבגדר הערר תידון שאלת המבחן הרלוונטי להכרזה בלבד, ובהקשרו, הבקשה לסילוק הערר על הסף נדחית.

אני מודיעה בזאת לצדדים, כי בתיק זה ישבו עימי חברי בית הדין הבאים: פרופ' ר' גרונאו ופרופ' ד' גילה. בשלב זה, בשל הצורך להפנות את זמן הדיון – ובמיוחד זמנם של החברים – לתיקים דחופים יותר, אני קובעת **תזכורת ליום 15.7.08 בשעה 09:30**.

ניתנה היום, א' באייר תשס"ח (6 במאי 2008), בהעדר.
המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים.

מרים מזרחי, המשנה לאב בית הדין